

La màquina de fabricar somnis

Roser Caño Valls

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Una nit es va despertar tota suada i amb un esglai al rostre. Havia tingut un malson horrorós. Aquell dia a l'escola no rendia prou bé, perquè se li tancaven els ulls, i no parava de recordar les doloroses imatges que li havien robat les hores plàcides de son. Quan estava a classe de ciències, se li va acudir una idea: havia de fabricar una màquina de somnis, una màquina per fabricar somnis bonics. Exaltada i emocionada, li va escriure d'amagat del professor, un missatge al mòbil del Santi per explicar-li la seva idea. En Santi, un noi de cabells rossos, i ulleres, era el seu company de jocs i el seu confident. Ell, li va respondre que es trobessin al pati, i en parlessin. I així va ser, ella i en Santi es van trobar al racó on jugaven a bales, o a qualsevol dels jocs que ells inventaven.

—És molt bona la idea, però com la fabricaràs? -Va preguntar-li tot encuriolit.

—Anirem a casa teva, al teu laboratori d'experiments. Allà trobarem les eines per a fabricar la nostra fàbrica dels somnis.

—D'acord. Aquesta tarda després de les classes hi podem anar.

—Sí, sí, i tant. I ja saps que això és el nostre secret, eh. No vull que cap dels xafarders fiqui el nas

en el nostre experiment.

—Serà el nostre secret.

I es van donar les mans, com un senyal per segellar aquella mena de pacte, i van tornar a les classes.

Aquella mateixa tarda, tots dos estaven al laboratori que li havien construït els seus pares a en Santi, perquè ja

sabien que era un científic de mena, i que sempre estava fent experiments. Així que abans que fes un disbarat a casa, van regalar-li el laboratori, un laboratori de científic, com l'Einstein. I ves per on, seria el lloc on ell i la Mercè farien l'experiment més important de les seves vides. Es van posar les bates blanques i van agafar la caixa d'eines, i es van estar unes quantes tardes, anant a la ferreteria a comprar tot el que necessitaven per a construir la màquina de fabricar somnis bonics. Una tarda, la Mercè va exclamar:

—Ja està! Aquí la tenim!

I enmig d'aquell laboratori, hi havia una màquina gegant, quadrada, d'un metall difícil de descriure, una porteta per on entrar i al costat hi havia tota mena de botonets. En Santi, amb els seus ulls blaus rere unes ulleres, tot decidit va exclamar: -Provem-la, provem-la ja! A veure què passa! I ella va dir que primer havien de fer una motxilla amb les coses més imprescindibles, perquè la Mercè era sempre molt previsor. Un cop ja havien fet la motxilla, i uns entrepans per si tenien gana, la Mercè i en Santi van pitjar el botó d'inici, van entrar dins la cabina, van tancar la porteta i aleshores va sortir una llum, i la màquina va començar a donar voltes, fins que va desaparèixer d'allà. El viatge va durar unes hores, i tant l'un com l'altre dormien profundament, i aleshores la màquina es va aturar en un indret. Al cap d'uns minuts unes veus que provenien de l'exterior els van desvetllar.

—On som? Va preguntar la Mercè.

—Haurem de sortir per esbrinar-ho -va dir en Santi, que era un aventurer de mena.

En Santi va obrir la porta, i tots dos van agafar les motxilles de supervivència.

Quan van sortir van veure que a dalt dels núvols hi havia una ciutat, i allà on estaven hi havia diferents escales per accedir-hi.

–Una ciutat damunt dels núvols? Va preguntar la Mercè.

–És fantàstic!- Va exclamar tot nerviós en Santi.

Les persones que els envoltaven eren criatures de la seva edat.

–Qui sou? Va preguntar una noia que es deia Ariadna.

–Jo sóc en Santi i ella és la Mercè.

Quan hi havia gent nova, la Mercè es quedava muda, i sempre era en Santi qui ajudava a trencar el gel.

–Hola! Què és aquesta màquina?

–És una màquina de fabricar somnis bonics.

–Una màquina de fabricar somnis bonics? Oh! I qui l'ha fet?

–Nosaltres.

–Què interessant! Van exclamar unes quantes veus.

–Voleu venir a la nostra ciutat? Us prepararem un berenar de benvinguda.

La Mercè i en Santi van assentir amb el cap, van pujar per les escales, seguint a la comitiva que els havia vingut a rebre. En uns segons van ser dalt de la ciutat, la ciutat dels núvols que era com es deia.

–Això és més ràpid que el metro! -Va exclamar la Mercè.

Tots van caminar per aquell terra tan flonjo, a la Mercè li semblava que podien caure, però en Pau, un noi de cabells arrissats i pèl-rojos va afegir:

—No pateixis, aquest terra és molt consistent. La Mercè es va tranquil·litzar, i es va dedicar a mirar aquella bonica ciutat, amb els seus ulls de color castanya.

Van arribar a un parc i allà tenien una taula preparada de dolços, lliminadures, i refrescos, semblava que els estaven esperant. Així que els van dir que s'asseguessin i mengessin el que volguessin. Mentre la Mercè i el Santi berenaven amb els nous amics, els amics els explicaven que allà no hi havia escoles, no havien d'anar escola, i que es passaven tot el dia jugant, al carrer o a les cases, i sobretot feien uns bons berenars.

Allò era molt bonic, però ai! sembla que tant la Mercè com en Santi, s'havien oblidat per complet de la màquina i tampoc recordaven que eren dins d'un somni. Així que es van passar uns dies allà, jugant i berenant amb els nous amics, sense preocupar-se de fer els deures, ni escoltar algun professor que explicava de manera avorrida.

Una nit el Santi va tenir un somni, se li va aparèixer un home de cabells blancs, i que vestia amb una túnica i un barret.

—Qui ets tu?

—Sóc el déu dels somnis.

—El déu dels somnis?

—He vingut per advertir-vos que si tu i la Mercè no torneu amb la màquina demà abans que es pongui el son, viureu per sempre en aquest somni.

–Oh! Som en un somni, és veritat.

–Sí, us heu d'afanyar. I a més t'haig de fer saber que a la màquina del temps, no hi ha un botó de retorn a la realitat.

–Així que haig de fer?

–Primer hauràs construir el botó de retorn a la realitat, i després tu la Mercè haureu de marxar amb la màquina per tornar al vostre món. I sobretot, ho heu de fer abans que es pongui el sol, sinó viureu aquí per sempre.

En Santi es va vestir de seguida, es va posar les ulleres i va decidir que abans de parlar amb la Mercè havia de construir el botó de retorn. Va agafar la motxilla de supervivència, i quan en Pau li va preguntar a on anava, ell va respondre que a donar una volta. I sense que ningú el veiés va baixar per l'escala màgica, i allà on l'havien deixada, hi havia la màquina per fabricar somnis bonics. Així va obrir la motxilla i va treure algunes eines i es va posar a treballar. Finalment, després d'unes hores va construir el botó de retorn a la realitat. Ara només li calia avisar la Mercè, però ai, faltava poc més de 45 minuts perquè es posés el sol. Així que va agafar la motxilla, va pujar per l'escala, i va anar casa per casa, fins que va trobar la Mercè, amb una colla de nanos. La va agafar pel braç i a l'orella li va dir:

–Mercè, som en un somni, sinó tornem al nostre món abans que es pongui el sol, no podrem tornar mai.

La Mercè es va desvetllar, i tots dos es van acomiadar, tot i que aquells nens i nenes no els volien deixar marxar. Però ells van córrer cap a les escales, els quedaven poc més de tres minuts. Van fer una última corredissa, i en Santi va posar la màquina en marxa, i va pitjar el botó de

retorn a la realitat, desitjant que funcionés. La màquina es va posar en funcionament i davant la sorpresa dels nens i nenes de la ciutat dels núvols, aquella màquina va desaparèixer. Al cap d'unes hores, l'anomenada màquina va arribar al laboratori d'en Santi. Es van despertar i van posar-hi un llençol blanc per tapar-la.

—És un bon invent!- Va dir en Santi.

—Sí, és cert! -Va respondre la Mercè.

—Els somnis bonics estan bé, però no hem d'oblidar que vivim en aquest món -va dir en Santi, mostrant uns ulls de sinceritat rere les ulleres de científic.

—Tens raó. Demà passo per casa teva i anem a l'institut. Va bé? -Va dir la Mercè.

—Sí, fins demà Mercè.

La Mercè va marxar, i en Santi se'n va anar a la seva habitació per fer els deures de ciències. I conte contat ja està acabat.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

